

og det er han jo ogsaa berettiget til, ment, at det vilde være rigtigt for ham at indtage et lignende Stabe over for det foreliggende Forslag, og jeg kan da heller ikke sige, at jeg har faaet det Indtryk, at det ærede Medlem har set fuldt saa objektivt paa det, som jeg kunde have ønsket; hvorimod det forekommer mig, at han har set med stor Forkærlighed paa sit eget Forslag, som vi jo dog først skulle til at undersøge i Udvalget og se at komme til en Opfattelse af. Naar det ærede Medlem synes at være saa glad over, at jeg som „Autoritet“ paa Statistikkens Omraade, som han kaldte mig, mulig kunde have udtalt mig en Dag i Fjor i en noget forskellig Retning fra, hvad jeg havde udtalt en anden Dag under samme Behandling angaaende den delvis, for Livet varende Invaliditets Hyppighed her i Landet, saa er dette jo en ganske ejendommelig Betegnelse fra det ærede Medlems Side. Thi jeg har aldrig udgivet mig selv for Autoritet paa dette Lovforslags Omraade overhovedet, og paa Statistikkens Omraade er der ingen andre end det ærede Medlem, der hidtil have kaldt mig Autoritet. Der er imidlertid ingen Rimelighed i at tale saaledes. Naar det er faktisk, at vi i Danmark ikke have nogen virkelig Statistik for Invaliditetstilfælde, saa er det urimeligt at kalde en Mand for Autoritet paa dette Omraade; det er jo ganske umuligt at være det. Men jeg vil dog henstille til mine ærede Kolleger i Tinget at undersøge, hvad det ærede Medlem læste op af mine Udtalelser den ene Dag, og hvad jeg læste op i Gaar at jeg haade sagt nogle Dage senere. Jeg tror, de da ville komme til det Resultat, at jeg med forskellige Ord har sagt det samme begge Dage, nemlig at vi havde ingen Statistik for Invaliditet ved Ulykkestilfælde, men at man „andetsteds“ havde sat Antallet af Ulykkestilfælde lige med Antallet af Personer, som omkomme ved Ulykkestilfælde, og med det Ord „andetsteds“ — det er maaste der, Misforstaaelsen ligger — mente jeg den Gang ganske simpelt den af den danske Arbejderskommission i 1887 afgivne Beretning. Det var den Statistik, som jeg raadede over, og som det ærede Medlem ligeledes havde, og derfor er det ærede Medlem akkurat lige saa stor Autoritet paa dette Omraade, thi intet andet Sted have vi for vort Land Oplysninger af nøjagtigere Bestaaffenhed om dette Forhold. Den Statistiks Rigtighed har jeg da betegnet som tvivlsom, thi det har Kommissionen selv gjort, og jeg har udtalt gentagne Gange, at jeg nok troede, at der var en Del flere Invaliditetstilfælde end Døds-tilfælde. Kommissionen udtalte sig angaaende Invaliditetstilfældene saaledes, at der i

Jemaaret 1880—1885, var 80 saadanne i Kjøbenhavn, men saa siger den, at for Købstæderne og Landdistrikterne foreligger der kun enkelte Oplysninger, og i Henhold til disse Oplysninger kalkulerer den saa Invaliditetstilfældene til 700 for hele Landet for dette Jemaar. Det vil altsaa sige, at for Kjøbenhavn, Købstæderne og Landet skulde der være forefaldet 780 Invaliditetstilfælde under Arbejdet eller 156 om Aaret. Men derefter siger Kommissionen: „Disse 156 omfattede ogsaa saadanne Invaliditetstilfælde, der formentlig ikke ville medføre nogen kendelig Forringelse af Arbejdsønnen (s. Eks. Tab eller Stivhed af en enkelt Finger, dog ikke Tommelfingeren); vil man derfor have Tallet af egentlige Invaliditeter at vide, maa man foretage en Reduktion, der, hvis man vil gaa strengt til Værts efter de foreliggende Oplysninger, maa føre til en Halvering af det nævnte Tal.“ Imidlertid reducerer Kommissionen kun Tallet 156 med de 56 og kommer saaledes til 100 Invaliditeter aarlig. Den regner da med 100 døde og 100 Invaliditeter aarlig for de Personer, som den foreslaar inddragne under den Lov, som Kommissionen foretog. Nu vil man straks bemærke, hvor usikkert dette Grundlag er betegnet af Kommissionen selv, og at jeg, naar jeg har talt om andetsteds opstillede Forudsætninger, og naar jeg har omtalt Haastanden om lige mange Invaliditetstilfælde og Dødsfald, har været fuldt berettiget til at nære den personlige Mening, at der forekommer flere Ulykkestilfælde med varig Invaliditet end Dødsfald. Og denne Formodning er det altsaa, vi under Udarbejdelsen af Forslaget have faaet bekræftet ved den nyere udenlandske Statistik. Man kan bestride Berettigelsen af dennes Overførelse paa vort Land saa meget man vil, men derimod tror jeg ikke, man kan benægte den høje Grad af Sandsynlighed, der er for, at Forholdet mellem Død, hel Invaliditet og delvis Invaliditet vil være saa nær ens. Der er man kommen til det Resultat, at for hvert Hundrede Ulykkestilfælde i det tytte Landbrug, der medføre Døden, er der 40 Personer, der — ikke, som det ærede Medlem sagde, blive for en stor Del stærkt eller svært medtagne i Henseende til deres Arbejdsøvine — men hvis Arbejdsøvine ved Ulykkestilfælde blive fuldstændig udslett, og ikke mindre end 700, hvis større eller mindre Invaliditet er af vedvarende Bestaaffenhed, altsaa for hele Livet. Det Forhold, at for hvert Hundrede døde blive der 40 helt arbejdsudygtige, og 700, som blive delvis Invaliditeter, det var ganske vist endog for mig et uventet Resultat, men et Resultat,